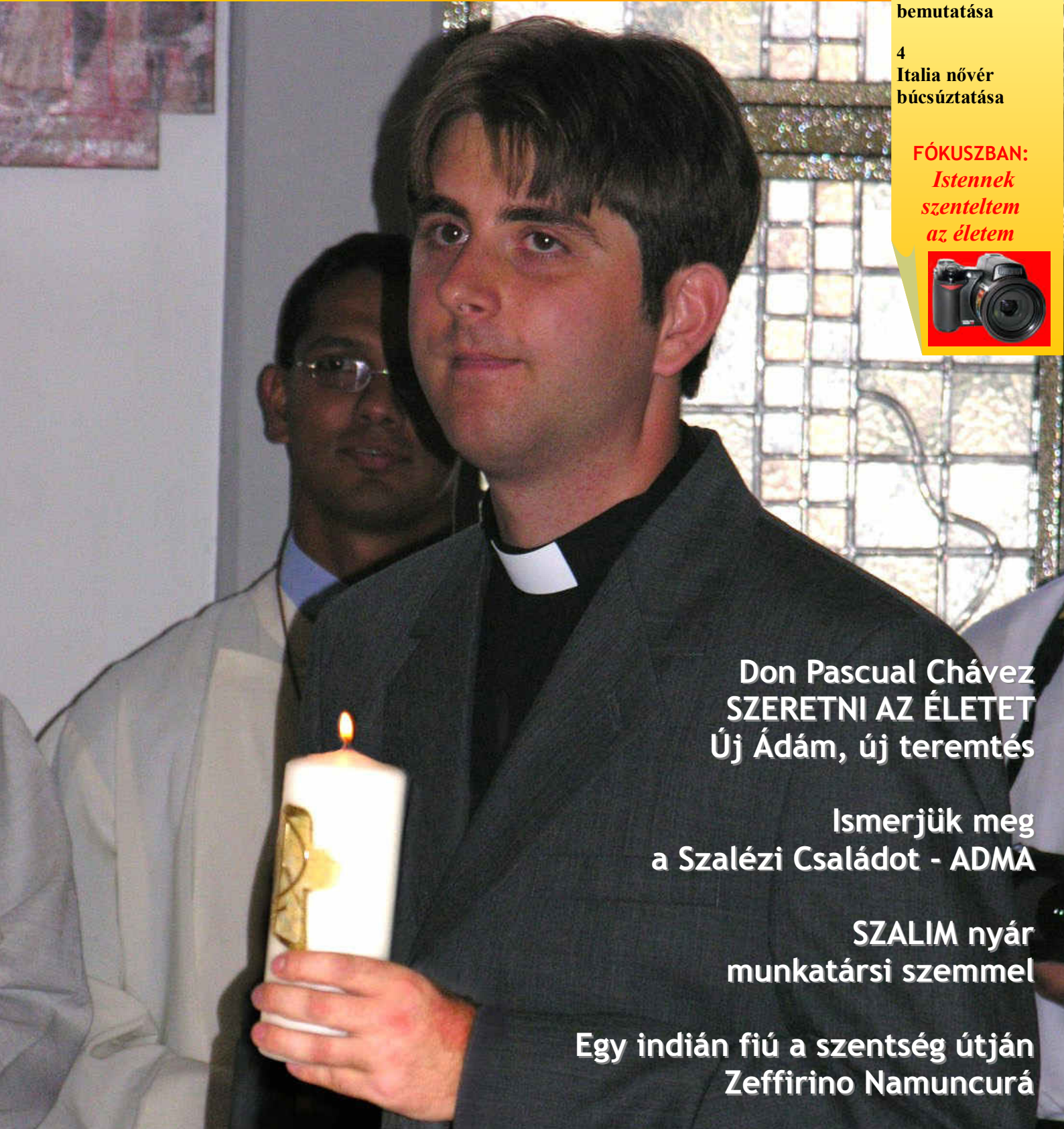

FÓKUSZBAN:

*Istennek
szenteltem
az életem*

Szalézi Értesítő

Don Pascual Chávez
SZERETNI AZ ÉLETET
Új Ádám, új teremtés

Ismerjük meg
a Szalézi Családot - ADMA

SZALIM nyár
munkatársi szemmel

Egy indián fiú a szentség útján
Zeffirino Namuncurá

Istennek és a fiataloknak szentelem az életem

Vitális Gábor SDB örökfogadalmi köszönő beszéde

„Köszönöm Istennek, hogy meghívott engem az ő közelebbi követésére. A Szűz Anyának, hogy mindig segít és imádkozik értem szent Fiához. Bosco Szent Jánosnak, hogy bízva az Úr kegyelmében megalapította a Szalézi Társaságot, és életével vonzó életmódot hagyott hátra számomra is.

Hála családom minden tagjának, különösen a szüleimnek, hogy felneveltek, és olyannak neveltek, amilyen vagyok. Köszönök mindent, amit kaptam, és kapok tőlük. Tudom, hogy nem egyszerű nektek elfogadni azt, hogy szerzetes lettem, de köszönöm, hogy sohasem hátráltattok ezen az úton. Köszönöm mindazoknak, akik elindították a vallási élet és a hivatásom útján. Különösen köszönöm két szalézinak, akik sajnos már nem ünnepelhetnek itt velünk együtt: Szűcs Miska bácsinak, aki vidámságával és munkás életével megszerettette velem gyerekkoromban a Jóistent, és Szilvágyi János atyának, aki a szertartások pontos, precíz végzésével megszerettette velem a ministrálást. És az összes többi szalézinak is, akik formációban vezettek. Hála mindenkéért, akik imáikban segítettek és segítenek!

Fiatalok!

Az én életem most már Istené és a tiétek. Kérlek titeket, hogy segítsetek, és bátran kérjétek számon tőlem, ha nem azt képviselem és közvetítem számotokra, akinek ma felajánlottam életemet. Amit ma tettem, titeket is arra kell hogy tanítson, hogy Isten határozott döntéseket vár tőlünk.

Köszönöm az összes rendtársamnak, az énekkarnak, a ministránsoknak és mindenkinek, akik áldozatos munkával előkészítették ezt a napot! Köszönöm mindenkinek, aki ma itt van, vagy nincs itt, de gondol rám imáiban! Senki ne gondolja azt, hogy ezzel az eseménnyel pontot tettem a szalézi életemre és szerzetesi életemre, hanem épp ellenkezőleg: a mondat végére csak egy kettőspont került.

Ákos, az énekes szavait idézve „Minden most kezdődik el”. Ezért arra kérek min-

denkit, hogy ne csak ma legyen velem, hanem akkor is legyen mellettem, amikor a szalézi életben nehézségekkel találkozom.

Az emléklap is úgy készült, hogy egy imádság van rajta – talán ez a legfontosabb mondanivalója, és arra kérek mindenkit, imádkozzunk el most együtt ezt az imát a papi, szerzetesi és emberi hivatásokért, és otthon mindenki bátran többször is imádkozza majd el.”

Szentséges Atyánk – aki öröktől fogva hívsz minket, hogy szentek legyünk, amint Te magad szent vagy – adj munkásokat szőlődbe. Irányítsd a fiatalok szívébe Szentlelked gazdagságát, hogy legyen bátorságuk a Te Fiaid, Jézus követésére.

Vállalják készségesen a Szegénységet, mint Ő: ezzel tegyenek tanúságot a világban arról, hogy Isten az egyedüli gazdagság.

Vállalják készségesen a Tisztaságot, mint Ő: ezzel tegyenek tanúságot a világban arról, hogy egyedül Isten szeretete képes az igaz életre vezetni.

Vállalják készségesen az Engedelmisséget, mint Ő: ezzel tegyenek tanúságot a világban arról, hogy egyedül Isten akaratja képes az igazi békét megadni.

Atyánk, élet teremtője, szeretett Fiú, szeretet Lelke: ébressz egyházadban tüzes lelkiületű és életerős fiatalokat, akik vállalják, hogy együtt élnek és dolgoznak a fiatalok megmentésén, különösen a legszegényebbekért; férfiakat és nőket nagy és buzgó szívvel egészen a vakmerőségig – ahogyan Don Bosco és Mária Mazzarello – amely soha sem lankad addig, amíg minden fiatal nem lesz felelősségteljes polgár és felnőtt, érett keresztény Krisztusban.

Kérünk téged Urunk a Szalézi Család minden szentje és boldogja közbenjárásáért. Ámen

A Vitális Gáborral készült interjú a Szalézi Értesítő negyedik oldalán olvasható.

Kedves Munkatársak! Tisztelt Olvasók !

Alig kezdődött el a nyár, máris itt az ős, a komoly munka időszaka. Ilyenkor számot vetünk nyári eredményeinkről, eljön a termények betakarításának ünnepe.

Az idén valahogy mi, szaléziak is így teszünk. Örülünk, hogy számunkra, ha átvitt értelemben is, az ős eleje szintén a termények betakarításának ünnepe, hiszen augusztus 25-én Vitális Gábor teológusunk óbudai templomunkban örök fogadalommal kötelezte el magát Don Boscóhoz, és az Ő rendjéhez. Szeptember 8-án Fülöp Tibor fejezte be novíciátusi (jelölt) évét és Colle Don Boscón ideiglenes fogadalmat tett.

Igen nagy öröm a magyar szaléziak számára, hogy gyarapodunk és fiatal rendtársak lépnek sorainkba, hiszen kevesen vagyunk. Vitális Gábor teológusunk igent mondott és így végleges tagja Tartományunknak. Hosszú évek képzése után döntött így. Kimondta: „Hívtál, Uram, követlek!”

Nehéz, de igen szép a szalézi hivatás. Istennek szánni az egész életet és a fiatalok szolgálatába állni. Don Bosco ma is hív fiatalokat, de sokan megtorpannak, félnek, nem merik vállalni követését. Ez a félelem, bizonytalanság jellemzi minden téren a mai fiatalságot. Félnék vállalni a házastársi hűséget, a felelős hivatást. Sajnos ilyen a mai világ! Áldozat, kihívás, felelősség - nem azok a szavak, amelyek a mai fiatalságot jellemzik. Kevés számunkra vonzó példát látnak. Mindig több a

rossz példa, amelyet könnyebb követni: a házasságok felbontása, a pápi-, szerzetesi hivatások megtagadása.

Így ezek után természetesen örülünk, hogy mindezek ellenére vannak lelkes fiatalok, akik vállalják a szerzetesi-, pápi hivatást. Legyünk ezért hálásak a Jóistennek, és vegyük körül szeretettel mindazokat a fiatalokat, akik elkötelezik magukat Isten szolgálatára. Imádkozzunk, hogy mindig legyenek, akik meghallják Jézus hívó szavát: „Kövess engem!”

Ezt a hívó szót meghallották más rendtársaink is, és követték Krisztust 50, 60, 65 éven át. Nehéz, megpróbáltatásokkal teli időszakok ellenére is hívek maradtak Don Boscóhoz, szalézi hivatásukhoz. Köszönjük nekik, és köszönjük meg a Jóistennek. Kevesen vagyunk, ezért különösen is örülünk, hogy Rendfőnök úr újra gondolt ránk és ismét küldött két fiatal indiai rendtársat segítségünkre. Szerencsésen megérkeztek és mi igyekeztünk nagy szeretettel fogadni őket. Rögtön hozzákezdtek a magyar nyelv elsajátításához a két évvel ezelőtt érkezett vietnami és indiai rendtársainkhoz hasonlóan, akik mára már aktívan veszik ki részüket a magyar szaléziak munkájából.

Ezek után bizakodva tekintünk a jövőbe, bízva, hogy a Jóisten segítségével sikeresen dolgozzunk a magyar ifjúság javára. Külön szeretném megköszönni az Önök eddigi támogatását, és kérem továbbra is segítsenek bennünket imáikkal, anyagi támogatásukkal.

*P. Havasi József SDB
tartományfőnök*

Hivatásom története

Ez az! Pap leszek!

*P. Heinz Salesny, osztrák
szalézi hivatástörténete*

Volt egy kiváló plébánosunk: lelki ember, és akárcsak Don Bosco, szerette a fiatalokat.

Egy steylei misszionárius beszélt egy előadásán az indonéziai Flores fejedelemségről. Ez egészen elbűvölt engem. Egy dürnkruti látogatása alkalmával pedig Initzer bíboros szólított meg egy kérdéssel: - És miért nem leszel pap? 13 évesen nyilvánvaló lett számomra: az lesz!

Hivatásomhoz és elhatározásomhoz felsős tornatanárom is hozzájárult. A háború alatt őrmester volt, egyházellenes beállítottságú. Amikor megtudta, hogy pap akarok lenni, abban lelte örömét, hogy a leendő „plébánost” még több térdhajlításra és körbefutásra kényszerítheti. Neki köszönhetem a mostani jó kondícióm.

De hogyan folytassam a felső után? Miként lépjek gimnáziumba? Lehetetlen?! Így mentem én és édesanyám az érseki palotához, de ugyanolyan tanács-talanul hagytuk el azt a remek épületet. És most mi lesz? A Rotenturmstrasse 2. kapuja előtt - még ma is pontosan emlékszem a helyre -, találkoztunk édesanyám hittanárával. Már vagy 30 éve nem találkoztam vele. Érdeklődött, hogy mit óhajtunk, s mint a pisztolyból, úgy jött a válasz: - Az unterwaltersdorfi Don Bosco! Így kerültem én Don Boscóhoz és a szaléziakhoz.

*Forrás: Salesianische Nachrichten
Österreich - 2007/1*

SZTRENNÁ
2007

SZERETNI AZ ÉLETET Új Ádám, új teremtés

„Az Ige testté lett” és eljött, hogy közöttünk lakozzék (Jn 1,14). „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen” (Jn 10,10).

A világ keletkezése egyike azoknak a dolgoknak, amelyek meghaladják értelmünket. A Teremtés könyve az Izrael történetét magában foglaló hitvallásban tárja eléünk, „ki” volt minden létező megteremtője. A tudomány a maga részéről arra kísérel meg fényt deríteni, „mikor” és „hogyan” kezdődött a létezés. Ugyanannak a valóságnak a kétféle megközelítéséről van szó, amelyek egyáltalán nem zárják ki egymást, hanem inkább egymás kiegészítői. Teljes bizonyossággal állítjuk azonban, hogy ami létezik, annak van kezdete és vége is. A hit ebben az esetben is megerősíti, hogy Isten „minden dolgot meg fog újítani”. A teremtett világ boldog végét így írja le a Jelenések könyve: „Ekkor új eget és új földet láttam, mert az első ég és az első föld elmúlt, és tenger sem volt többé. Láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet Istentől leszállni az égből, mint a férjének felékesített menyasszonyt! Hallottam, hogy egy harsány hang a trón felől azt mondta: Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni, s ők az ő népe lesznek. Maga a velük lévő Isten lesz az ő Istenük. Isten letöröl majd a szemükről minden könnyet, és nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, és fájdalom sem lesz többé, mert az első elmúltak. A trónon ülő így szólt: Íme, megújítok mindent!” (Jel 21: 1-5).

A történelem kezdetétől fogva a létének értelmet adó Jézus felé halad, ugyanakkor újra is indul tőle egy végső, meghatározott pont felé. Ennek a nagyszerű gondolatmenetnek egyetlen végkövetkeztetése van: a világegyetem története egészében nem lehet más, mint Krisztus-központú. „Benne teremtetett minden” (Kol 1,16). Ezt a történelemszemléletet elsőként Szent Lukács fogalmazta meg, amikor az Apostolok Cselekedeteiben (13,16-33) úgy beszél Jézusról, hogy ő Isten valamennyi ígéretének „igenje”, ahogy Szent Pál korintusiaknak írt levelében áll (2Kor 1,20). Az a meggyőződés azonban, hogy Jézus képviseli a történelem csúcspontját, végighúzódik az egész Újszövetségen, amely az ő feltámadását egy új teremtés kezdeteként mutatja be. A Zsidóknak írt levél szerzője is ezt erősíti meg első szavaival: „Sokszor és sokféle módon szólt hajdan Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső napokban pedig Fia által szólt hozzájuk, akit a mindenség örökösévé rendelt, aki által a világokat is teremtette” (1,1-2). Ami annyit tesz, hogy a Fiú feltámadásához, ami Isten legnagyobb nyilvánkoztatása volt, nem kell már semmit sem hozzátennie. Ha az élet nagy kérdése, a halál legyőzöttségét, nem végső revelációkra van szükség, hanem csak arra, hogy tudatunk részévé tegyük a feltámadást. Jézus története az „idők teljességét” jelképezi, de ez nem azt fejezi ki, hogy a történelem megérett a Kinyilatkoztatás befogadására, vagy hogy az ember erkölcsi törekénysége elérte legmagasabb pontját,

hanem egyszerűen azt, hogy elérkezett az Isten által rendelt óra, hogy „újraalkossa” teremtését. Mindenesetre Szent Pál az egyetlen a szent írók között, aki „új Ádámnak” vagy „utolsó Ádámnak” nevezi Jézust, azzal a pontosítással, hogy míg az első egy „élő lény”, „a földből vétetett” volt, addig ez a második „éltető lélek” és az „mennyből való” (1Kor 15, 45.47). Mi, akik földből és bűnösen úgy születünk, mint a régi Ádám, arra vagyunk hivatva, hogy az új Ádámhoz, Krisztushoz váljunk hasonlatossá és részesei legyünk dicsőségének. Az életnek ez a motívuma, mint Jézus küldetésének célja különösen kedves a négy evangelistának és közösségeiknek. Azt olvassuk ugyanis az Isten népének igazi pásztoráról szóló szövegben: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen” (Jn 10,10). Továbbá János első levelének bevezetőjében: „Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről – mert az élet megjelent, és mi láttuk és hallottuk, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is közösségekben legyetek velünk” (1Jn 1,1-4). Ez egyrészt azt jelenti, hogy Isten az életet szerető Isten, aki hisz benne, megteremti, majd amikor elvész, Fiában újrateremti azt; másrészt azt, hogy az ember csak Jézusban olthatja benső szomjúságát a boldogság, az élet és a szeretet után, és csak olyan mértékben, amilyenben életünket az övéhez, az új Ádámhoz, az „éltető lélekhez” igazítjuk. Jézusban leljük meg Isten eredeti tervét és annak beteljesítését.

Don Pascual Chávez egyetemes rendfőnök, *Bollettino Salesiano* 2007/7-8
(Fordította: Depaula Flavio és Nagy Brigitta)

Ismerjük meg a Szalézi Családot

ADMA - Segítő Szűz Mária Egyesülete

A Segítő Szűz Máriában Don Bosco Madonnáját látja mindenki, még ha tisztelete az első keresztény századokig megy is vissza. A Lepanto-i csata után (1571. október 7.) címét a hit védelmezőjeként értelmezték és V. Pius be is sorolta a litániákba. 1683-ban az ő közbenjárásának tulajdonították a török feletti győzelmet és a bajorországi Münchenben egy Segítő Szűz Mária Társulat létesült, melyet XI. Ince pápa jóváhagyott. 1814. május 24. napjára pedig, melyen VII. Pius kiszabadult Napóleon fogságából, rögzítették a liturgikus ünneplését.

Don Bosco Torinójában a legnépszerűbb az az áhítat volt, amellyel a város pátrónája, a Consolata - Vigasztaló Szűzanya - iránt viseltettek. Morneseben, Mazarello Mária szülőházától mintegy száz méterrel 1843-ban felszenteltek egy kápolnát a Segítő Szűz Mária tiszteletére, de a torinói Segítő Szűz Mária bazilika körül szilárdult meg és terjedt el tisztelete és segítségül hívása, amit Don Bosco alapít és nyit meg 1868. június 9-én. Itt születik meg a Segítő Szűz Mária Tisztelőinek Társulata, és válik tömegessé. 1870-től, minthogy főkongregációvá lett, befo-

gadhadtott más hasonló társulatokat. 1988-ban megújult, mint Segítő Szűz Mária Egyesület (Associazione di Maria Ausiliatrice = ADMA) és egy évvel később hivatalosan is elismerik, mint a Szalézi Család egyik csoportját.

Don Bosco az ADMA-tagoktól megkívánja nem csak az élet-szentséget és az imádságot, hanem a konkrét elkötelezettséget az apostolkodás terén. Az ő szemében az igazi tisztelet az "utánzás". Így a Segítő Szűz Mária tisztelete jelenti az ő életének utánzását, Fiának odaadó szeretetét, minden gyermekének - akiket Jézus neki a kereszten átadott - gondviselését, továbbá gondot viselni azokról is, akiket Ő kezdett elkísérni a Cönakulumba. A szalézi stílusban ez a "hagyományos" tisztelet egy erős apostoli ismertető jegyet vesz fel, midőn "segítségére" siet a keresztényeknek, főleg ha a hitük veszélyben forog. Előmozdítani az ADMÁ-t, azt jelent, hogy felkínálni egy egyszerű és gyakorlati megszentelődési és apostolkodási utat és előmozdítani a Segítő Szűz Mária tiszteletét, mint az ő Jézus és az Egyház iránt elkötelezett életének az utánzását. *Julio Olarte*

Karizmánk: a vidám türelem

Szalézi munkatársi lelkigyakorlat Péliföldszentkereszt, augusztus 17-20.

Töltekezni érkeztünk Péliföldszentkereszt vadregényes, romantikus, Szentlélek által megszentelt és Don Bosco atyánk lelkiségével eltelt szalézi kolostorába. Töltekezni jöttünk ide, de sokkal többet kaptunk.

Örömmel osztozhattunk egy régóta vágyott ajándékban: magunkra ébredhettünk. Felfénylett előttünk, mit is jelent szalézi munkatársnak lenni, milyen gyökereink vannak a Szalézi Családban, szembesültünk esetleges tévedéseinkkel, de ezt is vidám lélekkel éltük meg.

Az ország minden részéről érkeztek: Debrecenből, Csorvásról, Nyergesújfaluról, Pécsről, Szombathelyről, Balassagyarmatról, Újpestről, Újpalotáról, Albertfalváról, Csepelről... Alig félszázán találkozhattunk, s vidám okulásunk talán még teljesebb lett volna, ha többen osztozhattunk volna a Don Boscó-i örömben.

A profin összeállított feszes program alatt Béla atya színvonalas előadásain keresztül lépésről-lépésre épült fel előttünk lelkiségünk, hivatásunk lényege, az igazi szalézi karizma.

A lelkigyakorlat személyes bemutatkozással kezdődött, melyből lelkiállapotunk is kiderült egy vicces rajz alapján, melyet mindannyian magunkkal vihettünk. Ezt követően Havasi József tartományfőnök atya celebrált lélekerősítő szentmisét, melyben bátorított bennünket hivatásunk méltó végzésére. Egy izletes, igazi keresztény pénteki éték után (rántott hal!) a jelenlévő munkatársi csoportok is beszámoltak éves tevékenységükről: ezekből a kis monológokból már ráismerhettünk hivatásunk sokszínűségére. Voltak, akik közvetlenül együtt élve az ifjúsággal munkálkodnak (hitoktatnak, táboroznak, programokat szerveznek), s voltak, akik közvetve tesznek értük (imádsággal, kemény háttérmunkával). Itt már értettük:

az eszményi előadások mellett egymástól is tanulhatunk, elleshetünk piciny praktikat, amelyekkel az ifjúság javát szolgálhatjuk. Esti zsolozsmánk után (bizony gyakorlásra szorultunk!), megismerkedhettünk Lovag Lonkay Antallal, aki első magyar szalézi munkatársként terjesztette itt, magyarhonban elsőként Don Bosco lelkiségét!

A második nap az egész lelkigyakorlatra jellemző feszített, de emberi léptékű tempóban telt. Reggel a templom hét ablaka alapján imádkoztuk Mária hét fájdalmának imáját, megismerkedve a tüneményes ablakok történetével is. E nap délelőttjén rácsodálkozhattunk a szalézi lelkiség előfutáira: Néri Szent Fülöpre, a „Jó Bohóc”-ra („Pippo Buono”), és a szelíd lelkű Szalézi Szent Ferencre, aki nem hiába lehetett Don Bosco atyánk rendjének védőszenkje! Ezután kiscsoportok alakultak, hogy megoszthassuk egymással gondolatunkat, így meg is ismertük lelki társainkat. A csoportos feldolgozást szentmise követte. A fejedelmi ebéd elfogyasztása után pihenő következett, mely lehetőséget adott a testi-lelki kikapcsolódásra. Volt, aki kapott az alkalmon és Robert atya társaságában meghódította a közelben emelkedő Öreg-kő ormát.

Délután szalézi lelkiségünk lényegét, annak forrásait, alapjait tekintettük át – munkatársi szemszögből. Megismerhettük lelkiségünk bibliai gyökereit, teológiai vetületeit, s mindez kiválóan érthető módon, vidám színezettel, elgondolkodtató formában. Az ezt követő csoportos foglalkozáson ezekből a gyökerekből táplálkozó fáink (lelki hivatásunk) gyümölcsjeiről társalogtunk. A csoportmunka könnyed, de tevékenységünk szelleméhez igazítottan „komoly” számonkérése vacsora után történt meg. Felszabadultságunkat jellemzi, hogy az esetleges nehezebb pillanato-

kat is alig leplezett vidámsággal éltük meg, mert nem minden esetben sikerült hűnek maradni a témához! A napot kompletóriummal fejeztük be, amelyet hagyományos szalézi „Jóéjszakát” követett. Ebben megismerkedhettünk Zafféry Károllyal, az első magyar szalézi pappal.

A harmadik nap Sándor István vértanú szalézi testvér életét ismerhettük meg, majd a vasárnapi szentmisét követően betekintést nyerhettünk Péliföldszentkereszt múltjába és jelenébe. Kordélután elsétáltunk a lourdes-i barlanghoz, rózsafüzért imádkozva a szalézi hivatásokért.

A délutáni előadás a szalézi oratóriumi stílusra fókuszált, majd Don Bosco pedagógiájáról hallottunk. Az élményszerű csoportos feldolgozást a közös munka kiértékelése követte. A kompletórium elimádkozása után Boldog Alessandra Maria da Costa szalézi munkatárs áldozatos életével ismerkedtünk meg.

A befejező nap eseményeit közelítés jellemezte a közvetlen szalézi munkatársi tevékenységre, ahol az egyéni és közösségi terv volt a lényeges momentum. Az utolsó csoportos foglalkozást szentmise követte, mellyel a lelkigyakorlat tevékeny részét lezárva hivatásbeli munkálkodásra buzdított mindannyiunkat Havasi tartományfőnök atya.

Úgy érzem, ez a lelkigyakorlat, nem csupán hivatásunkat erősítette meg, hanem oly sokszor nekikeseredő szívünkbe is életet öntött. Most, megismerve hivatásunk fontosságát, erejét, újult erővel, bátran indulunk neki az útnak, amelyet Don Bosco atyánk mutatott nekünk!

Köszönettel tartozunk Béla atya áldozatos, vidám vezetéséért, s nem kevésbé Lengyel Erzszi kedves szolgálatáért!

Baksa-Novák Károly szalézi munkatárs

Interjú Vitális Gábor szalézival

Most kezdődik!

„Müzli” – így ismerik Vitális Gábort a legtöbben – augusztus 25-én letette örökfogadalmát az óbudai Segítő Szűz Mária kápolnában. Derűs 26 éves fiatalember, aki révbe ért, megtalálta élete értelmét: szalézi szerzetes lett.

Hogyan kezdődött el minden?

Édesanyám mesélte, hogy volt egy dédnagymamám, aki miután én megszülettem, nagyon szerette volna, hogy megkereszteljenek. És úgy is lett, megkereszteltek katolikus vallásúra, és ő nemsokára meg is halt, de tulajdonképpen az imádsága indított el engem ezen az úton.

Vallásos családban nőttél fel?

A dédnagymamám nagyon vallásos volt, de az ő halálával a családban meg is szűnt a hit gyakorlása. Sokáig nem jártam templomba én sem, ez a kommunizmus alatt nem is volt furcsa senkinek. Amikor megkezdődött az iskolában a hitoktatás, elkezdtem járni hittanra és szentmisére is, teljesen magamtól, édesanyám pedig elkísért, hogy ne menjek egyedül.

Milyen volt a találkozás a szalézikkal?

A szalézi templomban Szűcs Mihály testvér – Miska bácsi – hívott ki a padból, hogy: - Kis barátom, gyere el ministrálni. Mindig dolgozni láttam, vidámságával, kedvességével meg a munkaszertetével közelebb hozta hozzám a Jóistent. Rendszeresen ministráltam már, amikor odakerült Szilvágyi atya. Precíz, pontos ember volt, nagyon komolyan vette a liturgiai előírásokat, mindezek ellenére mellette nagyon megszerettem a ministrálást.

Mikor jártál először Pélföldszentkeresztben?

Amikor elkezdődtek Pélin a ministránstáborok. Az elsőt még nem vettünk részt 94-ben, de a másodikra 95-ben Szilvágyi atya buzdítására már eljöttünk hárman négyen. Két másik csapattal együtt alkotuk egy csapatot, Flavio volt a csoportvezetőnk, Béla atya pedig a táborvezető. Nagyon tetszett, mert láttam, hogy vannak máshol is fiatalok, akik ministrálnak, hiszen ott, a fálumban nem volt. Ak A szalézi templomban sok-sok éven át egyedül voltam ministráns. 16-17 éves koromig eljöttem a ministránstáborba, utána pedig az animátortáborokba jártam meg lelki gyakorlatokra, és tudtam, hogy amikor majd elkerülök Budapestre tanulni, akkor a szaléziahhoz fogok hittanra járni.

Azonnal jelentkeztél szerzetesnek?

Nem. Elkezdtem a Műszaki Egyetemet, de az első félév után abbahagytam. Nem éreztem jól magam, nem találtam a helyem. Közben tudatosan elkezdtem azért imádkozni, hogy megtaláljam a hivatásomat. Egyre jobban foglalkoztatott, hogy a

szaléziak hogyan élnek. Szimpatikus volt az egész társaság ott Óbudán, és februárban úgy döntöttem, hogy bemegyek a szaléziahhoz, megnézem, hogyan élnek, és ha valóban úgy érzem, hogy ez az én utam, akkor maradok.

Ilyen egyszerű volt?

Egyáltalán nem volt egyszerű. Amikor elmondtam Béla atyának és a szüleimnek, mi a szándékom, akkor nagyon megdöbbenek. A családom egyáltalán nem örült. Úgy egyeztek bele, hogy fél évig csak tájékozódok, az még nem kötelez semmire. Aztán fél év után elkezdtem a novíciátust. Szerencsém volt, mert olyan fiatalok voltak ott, akiket ismertem, és fel tudtam rájuk tekinteni. De ott volt például Matesz Karcsi bácsi is, és engem reggelente nagyon fellelkesített, hogy amikor indultunk a templomba misére meg zsolozsmára, akkor ennek az öreg szerzetes testvérnek mindig mosoly volt az arcán, mindig vidáman ment fel a kórusra orgonálni. És ott volt Szkladányi Endre, egy nyílt és őszinte ember, akire szintén felnéztem, sok, mindent megbeszélünk és együtt indultunk a novíciátusba. Jó mesterem volt, Béla atya. Sokat köszönhetünk neki mint én, mint Endre, aki mostanra már családot alapított.

Nem ijedtél meg a sok munkától?

Pont ez volt számomra vonzó, a munka. És a lelkesedés, amivel a feladataikat végezték a szaléziak. Nem tudtam még, hogy mit jelent hogy szalézi, meg hogy szerzetes, csak egy idealizált elképzelésem volt róla. Mindig vonzott a monasztikus élet, de ez álom marad, mert az én egyéniséggemmel egy zárt életet nem tudnék élni. Sokkal több energia van bennem, amit ki kell fejezni. Az igazi szalézinak a munka az imádsága, ami mindent áthat. Ez az, amire én rátaláltam, ami engem vonzott.

Miből áll a novíciátus, és mi jött utána?

A novíciátus Isten-keresés, kis elvonulás, megismerjük a szabálykönyvet, azt, hogy ténylegesen mit jelent szalézinak lenni, Don Bosco életében elmélyülni, a lelki életet elmélyíteni. Novíciátus után úgy éreztem, hogy ez az, amit kerestem, és lelkesen tettem le az első fogadalmat 2001. szeptemberében. Utána elkezdtem a filozófiai és a teológiai tanulmányokat a Sapientián, csütörtökönként pedig már hitoktattam. Óvodás csoportot kaptam,

velük együtt tanultam meg, hogy lehet Isten igéjét a kicsik számára is közvetíteni. Elkezdtem bábozni, meséket tanultam be, hiszen nekik az a legfontosabb, hogy egy kicsit megérezzék, hogy van Isten, és Isten maga a szeretet.

Két év tanulás után gyakorlati évek következtek?

A gyakorlati időből egy évet Óbudán voltam, ahol bekerültem az oratóriumba. Korábban soha nem láttam, hogy működik egy oratórium. Nagyon nehéz itt, Magyarországon, hogy nincs meg az a közép-nemzedék, akikre felnézhetnénk, akiktől tanulhatnánk.

Egy nagyon jó ministráncsoport is kialakult. Én átadtam nekik, amit tanultam, ők pedig fölnéztek rám és segítettek. Háromszor meg is nyertük a ministráns kupát – kétszer az én vezetésemmel.

Második évben kerültél Olaszországba?

Pordenoneben egy összetett intézménybe kerültem, ahol volt általános iskola, gimnázium, oratórium, ifjúsági központ, sportkörök működtek, kollégium épült – minden. Nagyon érdekes volt, mert abban az egy rendházban többen voltunk, mint az egész magyar szalézi tartományban összesen. Az első négy hónapban intenzíven tanultam a nyelvet, egyre többet és többet értettem és láttam mind a szaléziságból, mind pedig abból, hogyan működik egy oratórium.

Milyen volt az olasz közösség?

Ők egy jól működő rendszerbe kerülnek bele, ahol minden sokkal inkább intézményesített és folyamatos. Nálunk még mindig alakulófélben vannak a dolgok, és ez egy nagy kihívás, nagy feladat, ami engem nagyon vonz. Ezt úgy fogalmaztam meg magamnak, hogy sokkal szívesebben vagyok egy nagy hal egy kis vízben, min egy kis hal egy nagy vízben. Itt multifunkcionális rendtársakra van szükség, minden emberre annyi feladat és lehetőség jut, amennyit elbírnak.

És a római kollégium?

Már második éve vagyok Rómában egy nagyon jó közösségben, nemzetközi kollégiumban, ahol a világ minden tájáról vannak fiatalok. Gazdagító tapasztalat, tulajdonképpen az egész világra rálátása van annak, aki ide bekerül. Az is jó, hogy végre egy olyan közösségben vagyok, ahol látok magam mellett több fiatal rendtársat, aki velem együtt készül és halad előre, nem csak én vagyok egyedül, mint itthon.

Derűsnek, nyugodtnak látlak, valóban így van ez?

A derű valahol mélyről jön, de nem azt jelenti, hogy nem látom a problémákat. Rátaláltam Istenre, és ez nekem elég. Nem kell több. Ha valóban példamutató életet élek, ha a fiatalok látják, hogy vidám vagyok, és ez egy követhető életút, akkor fognak jönni. Ha teljességgel meg-

élem azt, amit ránk hagyott Don Bosco. Csak úgy félvállról, vagy többé-kevésbé nem lehet.

A sok munka sokakat eltántorít attól, hogy válaszoljanak Isten hívására?

Lehet, de még mindig jobb, ha ezt látva vállalkozik valaki, mint ha nem látná a valóságot. Az a lényege, hogy azt lássák, hogy amit csinálunk, azt örömmel, lelkesedéssel csináljuk. Utána már csak arra kell ráérezni, hogy miről szól a szerzetesi élet, és az ő helye hol van ebben.

Mit jelent számodra a szerzetesi élet?

Két dolgot: a folyamatos lemondást önmagamról egy nagyobb cél érdekében, úgy, hogy följajánlom Istennek az egész életemet, másrészt pedig Isten Igéjének a folyamatos hirdetését a munkán keresztül. Lemondani nem olyan egyszerű minékünk sem. Az a lényege, hogy hiteles-e ez. Ha hiteles, akkor más számára is követhető út. Ha nem az, akkor nem. Nem minékünk kell vonzónak lenni – Istennek kell vonzónak lenni, nekünk ezt csak közvetítenünk kell.

Mit takar az örökfogadalom?

Teljesen, minden feltétel nélkül odaadom magamat Istennek, mert szeretem őt, mert meghívott engem. Az örökfogadalommal pedig elkötelezem magam és pontot tesz az „i”-re, vagy inkább egy kettőspontot, és ezután kezdődik minden. Az örökfogadalom arról szól, hogy teljesen mindent odaadok Istennek, mert szeret engem, meghívott, és velem együtt újra elindulunk.

Sok fiatalnak a legfőbb gondja a tisztsággal van. Nehéz lemondani a családalapításról, a saját gyerekekről, de nem kisebb feladat a szegénységet helyesen megélni, vagy az engedelmességet. Ez egy kegyelem, amiért folyamatosan, minden nap imádkozni kell. Mindazt, amit vállalkozó érte, azt Isten betölti az ő szeretetével meg azokkal a fiatalokkal, akik engem körülvesznek.

A fogadalmat szabad akaratomból tettem. A szabadság nem arról szól, hogy minden szabad, hanem arról, hogy lemondok bizonyos dolgokról azért, hogy egy na-

gyobb dolgot megnyerjek. Egy szerzetesi életben ez azt jelenti, hogy lemond mindenről, hogy Isten szeretetét megnyerje, és hogy ezt közvetítse mások számára. Amikor az ember választ, akkor bizonyos dolgokról lemond. A házasságban is egy nőt választok, az összes többire nemet mondom.

Mivel foglalkozol legszívesebben?

A sokféle szalézi munkában a legkedvesebb számomra az oratórium. Most sokkal felkészültebb vagyok, bizonyos dolgokat másképp csinálnék a programok oldaláról, a lelkeségi oldal kialakításában, a szervezésben, mert ezt kint megtanultam, de a lényege: Don Bosco módjára folyamatosan ott lenni a fiatalok között, vidáman, tevékenyen, őket segítve. Be szeretném lopni az olaszországi oratóriumok hangulatát a magyar falak közé is.

Mik a további terveid?

Visszatérek Rómába, aztán jön a diakónusszentelés, majd készülök a papságra. Most békét és megnyugvást érzek magamban, meg sok-sok tetterőt!

Misszióban a magyar fiatalokért

Nyár végén újabb indiai misszionáriusokkal erősítette meg a rendfőnök a magyar szaléziak foglalkozó sorait.

Quadros Lytton 24 éves szerzetes-növendék, az indiai Bombayban született, de kilenc éves koráig Ugandában (Afrika) élt szüleivel és öccsével, ahol mérnök édesapja állást vállalt. Amikor

visszatért Indiába, édesapja, aki szalézi öregdiák, fiát is szalézi iskolába adta, ahol megismerkedett Don Boscóval és a szalézi lelkeséggel. 1996-ban határozta el, hogy szalézi lesz és jelentkezett a noviciátusba. Minden bizonnyal a gyermekkori afrikai tapasztalatok segítettek hozzá az elhatározáshoz, hogy misszionárius legyen. Nem szőtt terveket, minden magától jött. Sokan kérdezték, miért határozta el magát erre a lépésre, hisz Indiában is van mit tenni, és így teljesen elszakad majd családjától, ami igen nagy áldozat. Lytton ezt az áldozatot azért hozta meg, hogy Isten akaratát teljesítse. Nem azért ment szalézinak, hogy csak és kizárólag Indiában tevékenykedjen, hanem hogy azt tegye, amit Isten akaratából tennie kell.

Amikor értesült róla, hogy a rendfőnök Magyarországra küldi, nagyon megörült, és az első dolga volt, hogy felhívja Claudiust, aki korábban a tanára volt. Két évvel ezelőtt, amikor Claudius náluk járt,

tartott egy bemutatót Magyarországról és az itteni munkáról. Akkor Lytton segített neki (kezelte a vetítőt), és mindent megjegyzett, amit akkor látott, így nem volt idegen számára a gondolat, hogy Magyarországra kerül. Igaz, hogy más a munka, mint Indiában, mert ott intézményesítve van a szaléziak tevékenysége, itt pedig zömében nem, de ez inkább érdekesség számára, mint probléma.

Szeptemberben Rómában átveszi a rendfőnöktől a missziós keresztet, majd minden energiáját a magyar nyelv tanulására fordítja. Képzésének egy gyakorlati éve még hátra van, utána szeretné folytatni teológiai tanulmányait. Első benyomásai igen kedvezőek, úgy látja, Magyarország jó hely a szalézi munkára.

Salagala Rajesh 27

éve született az indiai Mangalagiri városban, Andhra Pradesh tartományban, háromgyermekes családban. Iskoláit is itt végezte és nem volt túlságosan buzgó hívő, nem is sokat tudott a szaléziakról. Amikor érettségéhez közeledett, számba vette, mit tanulhatna tovább. Ekkor a nagyapja azt mondta: - Legyél pap! Ez volt az első alkalom, hogy komolyan elgondolkodott

ezen a lehetőségen. Plébánosa a szaléziakhoz küldte, így került 1995-ben a Guandala szemináriumba. Első fogadalmát 1999-ben tette a manoharabadi noviciátusban. Itt olvasta az előző rendfőnök egyik írását arról, hogy misszionáriusokat keres, fiatal, kalandra vágyó szaléziakat azokból az országokból, ahol sok a szalézi hivatás. Ekkor úgy érezte, ez az ő útja. Amikor filozófiai tanulmányait elvégezte, másfél évig a Salamon-szigetekre került, ahol egy szalézi iskolában tanított. Miután visszatért, folytatta tanulmányait, majd a sikeres vizsgák után arra kérte don Alencherry missziós főnököt, hogy küldje ismét misszióba. Don Alencherry azt mondta, hogy az utóbbi években sok misszionáriust küldött a Salamon-szigetekre, most a kis európai tartományokat szeretné megerősíteni, és ajánlotta neki, hogy jöjjön Magyarországra.

Rajesh egy kicsit elgondolkodott, hisz sokat hallott arról, milyen a nehéz magyar nyelv és mennyire más az itteni kultúra, majd arra gondolt: - Ha Claudius és Simon atya megtanultak magyarul, én is meg tudok tanulni – és elfogadta a megbízatást, hisz az a célja, hogy ott szolgáljon, ahol sok lehetőség van arra, hogy foglalkozzon a fiatalokkal. Mivel Simon atya két évig volt a rektora és mindig segítette elhatározásaiban, biztos benne, hogy most is segíteni fog neki.

Elmondta, milyen nagy szeretettel fogadtak Magyarországon a rendtársak. Azt tapasztalta, hogy az emberek melegszívűek, a fiatalok nyitottak az újra. Úgy látja, sok a lehetőség az apostolkodásra, és kész felvenni a munkát.

Lejegyezte Lengyel Erzsébet

Hosszú, forró SZALIM nyár - munkatársi szemmel

Idén igazán nem panaszkodhattunk, hogy az eső elrontotta, amit terveztünk – hisz következetesen elkerült. Örülünk, hogy ezen a hosszú, forró nyáron sok fiatallal találkozhattunk és együtt lehettünk, hisz ez volt a célunk, ezért dogoztunk. És még jobban örülünk annak, hogy a fiataloknak élménydús, értékes programokat tudunk felkínálni, ahol összebarátkoztak, és jól érezték magukat.

Oratóriumi találkozó

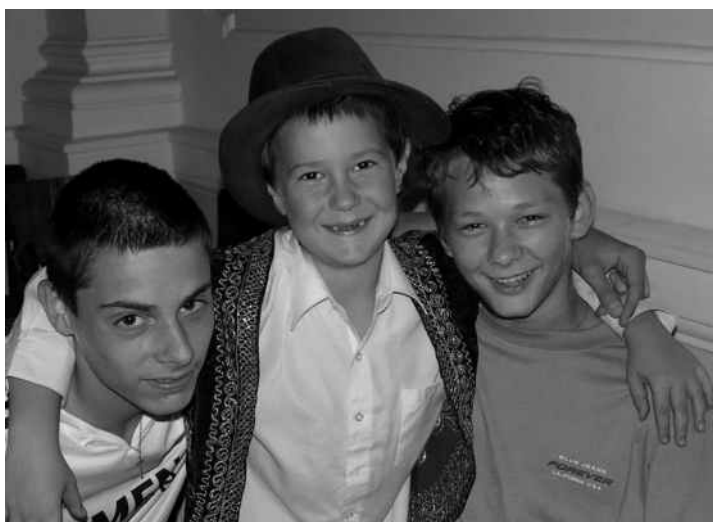
A nyár kezdetén első alkalommal hirdettük a SZALIM találkozót az oratoristáknak. Ennek a találkozónak a szombathelyi szalézi rendház adott otthont, ami különösen szerencsés, hisz így még több fiatal megismerhette ennek a Budapesttől távol eső szalézi központnak a fiataljait és minden adottságát. A találkozón két napig ismerkedtek, játszottak, zenéltek és imádkoztak együtt az óbudai, balasagyarmati, nyergesújfalui, pécsi, albertfalvi és a házigazda szombathelyi oratórium fiataljai. Minden csoportnak alkalma volt megmutatni a többieknek, náluk hogyan zajlik az élet. Tarka bemutatkozó műsorokat, rövid filmeket, képes beszámolókat, énekes-táncos-játékos jeleneteket láthattunk, a nyári oratóriumok és évközi foglalkozások széles skáláját ismerhettük meg.

Animátoraink kicsi de lelkes csapata Péligődszentkeresztben.

Animátorképző

Mint minden évben, most is a nyár derekán, július közepén vártuk az animátorokat Péligődszentkeresztre, de sajnos idén igen kevesen fogadták el a meghívást. Ez egyrészt elszomorító, másrészt elgondolkodtató a további tervek fényében. Csak akkor lesznek fiataljaink egy vidám, családi közösség, ha megismerik egymást, megtanulják hasznosítani egymás ötleteit és tapasztalatait, ha tudják egymást segíteni, együtt lelkesedni és sikeresen dolgozni. Szeretettel üdvözlünk körünkben három fiatalot a délvidéki Muzslyáról, a vietnami szaléziak pedig bebizonyították, hogy nem csak mosolyogni tudnak, de harsányan nevetni is, és felhőtlen vidámságukkal valóban egyedülálló hangulatot varázsoltak a fiatalok közé.

A szombathelyi oratórium táncosai foglalkoznak az utánpótlással is.

Az óbudai oratoristák szép számban jöttek el a találkozóra. Bemutatójuk sokoldalú tehetségükről árulkodott, különösen dinamikus és vidám volt.

Egy animátor sem menekülhetett a vadócok karmaiból: ruhástól a ház előtt álló medencében végezték. Nem is nagyon ellenkeztek, hisz ez a nagy hőségben tulajdonképpen kimondottan jól esett mindenkinek.

Negyvenen a jakuzziban! Ha nem is új Guinness-rekord, de az esztergomi élményfürdő vendégei számára bizonyára emlékezetes marad a Don Bosco-himnusz énekelő vadócok vidám csapata.

Vadóctábor

Mindössze öt lelkes animátorral fogott neki Andrásfalvy János atya az animátorképzőt követő Vadóc tábornak, ráadásul közülük hárman először foglalkoztak korban hozzájuk igen közel álló serdülőkkel. Minden nehézség ellenére ismét nagyszerű programok, frenetikus lelkesedés és felejthetetlen napok fémjelezték ezt a táborát. Ahogy a vadócok utólag értékelték: „csúcs volt”, és már a táborzáráskor várták a következőt. Érdekességként csak annyi, hogy Péliföldszentkereszt vonzáskörzetén kívül jöttek vadócok Balassagyarmatról, Budakalászárol, Tarjánból és Borsodnádasdáról is. Jövőre a többieket is várjuk!

A mezítlás erdőjárás bajnokai - idén is bebizonyosodott, hogy jó példával és egy kis biztatással szinte bármire hajlandóak a serdülők.

Ladik fesztivál

Augusztus első hétvégéjén az apostagi Ladik fesztiválon adott találkát a SZALIM a fiataloknak. Az apostagi ös-szervezők szerint is az utóbbi évek legszínvonalasabb fesztiváljának örülhetett mindenki, aki vállalta a sátorban alvást és egyéb apró kényelmetlenségeket egy igazi jó keresztény „buli” kedvéért. Idén a szaléziak derekasan kivették részüket a szervezésben, így nyugodtan mondhatjuk, hogy társ-szervezői minőségben is megállták a helyüket. Amire minden résztvevő biztosan emlékezni fog, az Varga Miklós éneke és a Gável Testvérek fellépésének szentségimádásba csendesedő befejezése. Ez a csodálatos, zenével kifejezett mély Isten felé fordulás hangsúlyozta, hogy a koncert és egyben a fesztivál „Megasztár”-ja maga az Ol-táriszentségben jelenlevő Jézus.

Varga Miklós rockcsillagunk Don Bosco-filmet kapott ajándékba.

Strandfoci - kirááááá!

A Gável Testvérek külön üdvözölték a szalézi fiatalokat.

Don Bosco pedagógiája a XXI. században

A Don Boscó-i gyógyító közösség

A szép, a jó, az igazság fogalmakat nem törvényi úton alkották. Ezekről, mint egyetemes értékekről beszélünk. Ha a szavak értelmét nézzük, mindegyik mögött ott van a szeretet, amely több ember együttlétét, azaz egy közösséghez tartozást feltételez. A mindennapokban azonban sokféle módon használják a közösség kifejezést, s bizony azt is megtapasztalhatjuk, hogy azok, akik közösségbe tartozóknak vélik magukat sokszor kirekesztőek, a másoknak saját érdekük védelmében ártnak. Tehát mit értünk közösség alatt? A helyi *közjó bármiféle értelmezését, amely munkában illetve cél elérésében másokat* (elhagyottakat, gyermekeket, fogyatékosokat, műveltséget stb.) *segít támogat.* A közösség az, ami egy benünk. De ez a valami, ha egyedül éljük, egyedül csináljuk, akkor egy önző és passzív dolog. Akkor aktivizálódik, ha a másikat is befogadjuk, többen csináljuk. Don Bosco pedagógiájában „az együttélés művészetének kialakítása” hangsúlyos szerepet kapott.

„A fiúk ösztönösen igyekeznek fejleszteni képességeiket, gyarapítani talentumaikat, és ha jól irányítják őket, akkor törekedni fognak arra, hogy valakik legyenek. Többek akarnak lenni, hogy többet adhassanak. Többet akarnak adni, hogy hasznosabbak és barátságosabbak legyenek, hogy közösségben élhessenek, és hogy örömeiket leljék az együttlétben.” (L’arco, 1998. 67-.)

Miért mondhatta Don Bosco, hogy a fiúk ösztönösen kívánják fejleszteni képességeiket? Valóban ösztönösségről volt szó? Ez valóban egy mindenkiben meglévő szükséglet? Ha azt nézzük, hogy az elsődleges közösség a család, amelyben a gyermek legmélyebb óhaja az anyjával és az apjával benső közösségben élni, akkor igen. De a fiúk, akik Don Bosco körül éltek, azok többsége nemcsak a nyomorból, de a szeretetlenségből is érkeztek.

Napjainkban a szalézi munkatársak ugyancsak e *szükségletek kielégítetlenségével* találkozhatnak. Ma milyen okokat találunk, s azok miként hatnak a gyermekek, fiatalok személyiségfejlődésére? Az idő, a pénz, a szülők neveltetése, saját problémáik, értékrendi válság és egyéb okok miatt, a gyermekek nem kapnak elég és okos szeretetet. Nem értékelik őket, nem hallgatják meg, mintha a gyermekeknek nem lenne saját életük, nem tisztelik gyermeki mivoltukat. Mindez szorongást, belső nyugtalanságot vált ki, amely kihat az egész testre. Ha az egyén elég erős, mindent megtesz, hogy eltitkolja, esetleg álmvilágba ringatja magát, de az sem ritka, hogy az ürességet különböző tevékenységekkel, szórakozással, zajjal

tölti be. Van, aki minden érzését eltemeti, sikereket is elér, de elsődleges célja az emberek csodálatának elérése (Honnan jöttem, s lám mivé váltam!). Vannak, akik depresszióssá, illetve sokan lázadókká válnak, s nem ritka, hogy társaikkal együtt a társadalom peremére sodródnak. A szeretetesebnek néha odáig vezetnek, hogy félnek mindenfajta csoporttól, a valahova tartozástól. A szükségletek kielégítetlensége eredményezheti azt is, hogy bármi áron keresnek maguknak olyan helyet, ahova tartozhatnak, ezért készek feláldozni tudati önállóságukat, személyes fejlődésüket. *A gyógyulás lehetősége, ha úgy érzik elfogadják őket, biztonságban vannak, megfogalmazódik a valahová tartozás.*

Miben rejlik a közösség gyógyító ereje? A közösségben az egyes embert szeretjük, nem pedig elvont értelemben a közösséget, nem az intézményt s nem az életmódot. Don Bosco pedagógiai gyakorlatában az ember az, aki számított. Nemcsak átmenetileg, hanem állandóan. Éppen azért, mert minden fiatal úgy érezhette, hogy ő számít, ezért volt számára is fontos, hogy fejlessze képességét. Don Bosco mellett úgy érezhették, *a közösség az egyes emberek számára az ő növekedésükre van rendelve.* A közösségben mindenkinek megvolt a képességeihez mért munkája. Soha sem vártak tőlük lehetetlent, nem a megalázó, a hiányosságokat soroló értékelés, hanem az elismerés és az új megismerését is lehetővé tevő helyzetek megteremtése, a kíváncsiság felkeltése révén a tanulás iránti belső motiváció, azaz a „talentumok gyarapítása” volt a cél. Mit jelent ez a mai közösségépítők számára? Ott, ahol a gyerekek, fiatalok biztonságban érzik magukat, előbb-utóbb levetik „álarckukat” (szerepek), sebezhetőkké válnak. Egy folyamat indul el:

kezdetben éltetőnek találják a közösséget; majd úgy érzik, hogy a közösség rettentő hely, mivel a kapcsolatok helye;

ráébredt, hogy nehéz is lehet együttműködni másokkal.

Könnyebb együtt élni TV-vel, tárgyakkal stb., kényelmesebb csak akkor tenni másokért, amikor kedvük van hozzá. A közösségben bizonyos felnőttek, gyermekek, fiatalok szorongást válthatnak ki belőlük, mert úgy érzik, túl sokat kérnek. Talán a szülőket juttatja eszükbe, akik esetleg nem túrték ellentmondást, vagy akik nem hallgatták meg őket. A közösségben feltáruznak az egyén korlátai, az ember szembesül saját hibáival, képtelen kijönni egyesekkel, mert jelenlétükben képtelen kifejezni magát, és békében végezni a dolgát. Irigységet és féltékenységet ébresztenek benne, mivel bennük

megvan az, ami ő is lenni szeretne, nem bír eleget tenni elvárásuknak. Eltűnésük felszabadulás lenne számára. Don Bosco nem írt erről a folyamatról, de az egyes gyermekek befogadását leíró munkásságában jól nyomon követhető a gyógyulás útja.

A közösség tagjává válás/gyógyulás útja: Mivel elveszetteknek, tehernek vagy egyedül érzik magukat, elkezdik megosztani egymással kiábrándultságukat, szeretetesebiket, esetleges szenvedésüket, vágyaikat. A közösség tagjává válás a gyógyulás útja, mert felfedezik egymásban a közösséget, a jót, felfedezik az elfogadást (ez feltételezi a többiek részéről is a *meghallgatni tudást, a nyitottságot.*)

A szalézi munkatársak, pedagógusok munkájában fontos szerepe van a nevelésnek, fejlesztésnek, tanításnak, de egyre fontosabbá válik közvetítő szerepe. A személyiségében sérült gyermeknek/ fiatalnak, ha ki akar nyílni mások és a világ felé, szüksége van valakire, akiben bízik. Szüksége van valakire/valakikre, aki szereti, tiszteli, aki nem manipulálni akarja, hanem a gyarapodását kívánja, aki feltárja előtte saját értékeit. Ez nem azt jelenti, hogy közöljük vele, hogy „te ilyen és ilyen vagy” hanem, segítjük meglátni azt, hogy mi a jó benne és melyek azok, amikben fejlődni kell. Segítségünkkel megtapasztalhatja saját magát, fogalmazza meg erőnyeit, gyengeségeit. Segítjük a változtatásban, tájékozódásban, elfogadatlásában.

Ha többen és örömmel, állandó szakmai eszmecserevel végezzük szalézi munkatársi tevékenységünket, akkor értékeink összeadódnak és ezek képezik az aktív cselekvés szerves részét. Nemcsak a fáradtság, a munka, hanem a sikerek, örömeik helyévé közösségivé válik a szalézi csoport. Ahol a felnőtt szalézi közösség gyermeki/ ifjúsági közösséget is tud teremteni, ott megnyugszanak, otthon érzik magukat. Ahol segítenek nekik megtalálni saját szerepüket, kialakul felelőségük, így indulhatnak meg személyiségük integrálásának útján.

„Jobban járnak, akik ketten vannak, mint a magányos, mert fáradozásuk meghozza jutalmát. Ha elestek, az egyik a másikat felsegítheti. De jaj a magányosnak: ha el-esik, nincs senki, aki fölsegítené! Meg aztán: ha ketten együtt hálnak, egymást me-lengetik; de hogy melededne föl, aki egy-maga van? És ha valaki megtámadja az egyiket, ketten szállnak vele szembe. Mi több: a háromágú kötél nem szakad el egyhamar.” (Prédikátor 4, 9-13.)

Rózsáné Czigány Enikő
szalézi munkatárs

Felhasznált irodalom: Adolfo L’arco (1998) Nevejünk úgy, mint Don Bosco. Reprografia, Bratislava

Isten áldja, Italia nővér!

Tizenöt év magyarországi szolgálat után visszatér Olaszországba De Feletti Italia nővér

Hosszú szolgálat után, most elérkezett a búcsúzás ideje. Nehéz ilyenkor elmondani, ami a szívünkben él az együtt töltött tizenöt év után. Az első szó a köszönet és a hála szava az áldozatos munkáért, amit alapítóink, Don Bosco és Maria Mazzarello anya lelkületével végzett, hogy itt magyar földön is gyökeret verhesen és megerősödjön a szalézi karizma.

A kommunizmus ideje alatt tett titkos tartományfőnöknői látogatások alkalmával Italai nővér biztosan nem gondolta volna, hogy az Úr egyszer szólójének erre a részére hívja majd munkatársának. 1992-ben, amikor Mogyoródra érkezett, nagy kihívás állt előtte. Többéves vezetői tapasztalata, amely új alapításokat is magába foglalt, valamint kreatív és dinamikus természete nagy segítségére volt abban, hogy hamar életet fákasszon a negyven éves pusztítás után. Mogyoródra érkezése után egy hónap sem telt el, és szombaton-

Italia nővér a mogyoródi animátorok között.

ként megindult az oratórium. Igaz, az elején csak 10-15 gyermekkel, később azonban számuk egyre gyarapodott. Nyáron kezdetét vette a nyári oratórium, ami azóta már hagyománnyá vált a faluban, a szülők és a gyermekek nagy öröme.

Miután 1993-ban lehetőség nyílt rá, hogy az egyházközség egy óvodát hozzon létre, ennek elindításakor Italia nővér minden tudását és tapasztalatát rendelkezésre bocsátotta, hogy a szalézi nevelési módszer segítségével már kis kortól jó alapokat lerakva egyre több gyermek válhasson „jó kereszténnyé és becsületes állampolgárrá”.

Annak ellenére, hogy a magyar nyelvet (amit, II. János Pál „az örökkévalóság nyelvének” nevezett), nem igazán tudta elsajátítani, mégis megtalálta a hangot az emberekkel. Jó érzékkel látta, hogy kik azok a világi keresztények, akiket a szívük mélyén Don Bosco lelkülete éltet. Nekik felajánlotta a lehetőséget Don Bosco jobb megismerésére és követésére a Szalézi Munkatársak Egyesületében. Számuk mára eléri a negyvenet, elkötelezett keresztény életvitelük és a fiatalok iránti szeretetük mindenki számára példaadó.

Italia nővér, mint a rend magyarországi képviselője, nagy gondot fordított egyetlen oktatási intézményünkre, a Szent Család óvodára. A rendszeres látogatások, a közös ünneplések, biztosan emlékezetesek maradnak számára.

Mindez a külső aktivitás egy mély Istenkapcsolatból fakadt. A rendszeres elmélkedés, a közösségi imádságok elsődlegessége a szalézi hagyományok ápolása, a Szűzanya és szentjeink tisztelete valamint a Szentatya iránti szeretete, melyet a hétköznapiakban megélt, jó példát adtak mindnyájunk számára, akiknek lehetőségük volt őt közelebről ismerni.

Sr. Karap Tünde FMA

Sok szeretettel köszöntjük a Segítő Szűz Mária Leányai jubiláló tagjait!

Idén töltötte be 80. életévét Sr. De Feletti Italia és Sr. Papp Julianna. Ők egyben idén ünneplik örökfogadalmuk 50. évfordulóját is .

Első fogadalmuk 55. évfordulója alkalmából köszöntjük Szanyi Margit és Bognár Anna nővéreket.

Isten tartsa meg őket továbbra is jó egészségben!

Hírek a szalézi világból

A fény gyermekei - Július óta kapható DVD-n A fény gyermekei című musical, melyet a navei szalézi formációs közösség fiataljai írtak, és a 2007-es sztrema témája ihletett.

Ez a zenei produkció a képzés részeként jött létre. Azzal a szándékkal készítették és adták elő, hogy hasznos segítséget nyújtson a fiatalokkal folytatott munkához.

A musicalen a múlt év szeptemberétől dolgoztak, a premierre pedig a navei Don Bosco ünnepek alkalmával került sor. Napvilágot látott egy különleges weboldal is, ahol információt találhatnak a szaléziakról és arról, hogy a dalokat és más anyagot hol lehet letölteni: <http://www.salestinianave.it/figlidiluce>. (ANS - Nave)

Szalézi tanácsadó a francia kormányban - Christine Boutin, Nicolas Sarkozy kormányának miniszter-asszonya egy szalézit, don Jean-Marie Petitclercet választotta tanácsadójának. Don Petitclerc író, nevelő, ismert szociális munkás, a Valdocco Egyesület vezetője, több olyan projektben érdekelt, amely a társadalom peremére sodródott gyerekekkel és fiatalokkal foglalkoznak. Különösen arról ismert, hogy sikeresen megoldja a fiatalok közötti erőszak szülte problémákat. A Valdocco Egyesület sikerének titkát abban látja, hogy magukra a fiatalokra támaszkodik, a szellemi, érzelmi és testi adottságaikra, és segíti őket a tanulásban is. Minden ifjúsági program a fiatalok valós szükségleteiből és energiáiból indul ki, melyet az aktivitásokon keresztül, különösen a sporttal, értelmes célok elérése felé irányítanak.

Tavaly, a franciaországi fiatalok erőszakos megmozdulásai idején don Petitclerc megrázó levelet intézett a

Belügyminisztériumnak, melyben elemezte a fiatalok erőszakos viselkedésének okait, kiutat kínálva a válságból. Kifejtette, hogy a problémák megoldásának kulcsa a minőségi nevelői tevékenység a fiatalok között. (<http://www.uss.hr>)

Eurizon 2007 - Az európai szalézi ifjúság találkozója idén augusztus 4-11-ig rendezték meg a bajorországi Benediktbauernben. 13 országból körülbelül 140 fiatal vett részt a különleges ifjúsági rendezvényen. A találkozó a „You(th) with Europe” azaz a „Te(a fiatalok) és Európa” mottóra épült. A fiatalok átgondolhatták, milyen lehetőségeik vannak európai polgárként a gyerekek szalézi módon történő nevelésére. A közös elmélkedéseken kívül volt sport - és játéklehetőség, kulturális ismeretszerzés és közös ima a k a l o m i s. (ANS - Benediktbeuern)

„Arany Oliva” díj a Don Bosco Farm részére - A „Don Bosco extra-szűz olivaolaj keverék”, amit a Rodeo del Medio-i Don Bosco iskola területén termelt különböző olajbogyó fajták összekeverésével nyertek, megkapta az „Arany Oliva” díjat a 2007-es Cuyoliva-i nemzetközi versenyen. Ráadásul az Arauco fajtájú „Don Bosco olaj” megnyerte a „Becsület Olivája” díjat is.

Az értékelő bizottság 46 olajbogyó olaj fajtát vizsgált meg és pontozott Argentína területéről. A díjak kiosztására a VII Regionális Oliva Ünnepek záró ceremóniájának keretében került sor. (ANS - Rodeo del Medio)

Honlap elveszett gyerekek keresésére - Új webes szolgáltatás került föl nemrégiben a világhálóra, ami segít

seéget nyújthat azok számára, akik elvesztett gyermekeiket keresik. Az „Elvesztett Gyerek Kereső” honlapot (www.missingchildsearch.net) a Homelink Network működteti - indiai szociális munkások csoportja, akiknek a feladata, hogy megtalálják az elvesztett gyermekeket. A szervezetet, mely India 13 tartományának 65 városát köti össze, támogatja az UNICEF is. A rendszer lehetőséget ad arra is, hogy értékes információk kerülhessenek föl különböző emberektől, akik úgy gondolják, hogy elvesztett gyermekekre találtak rá. (ANS - Bangalore)

Nyári mobil oratórium - Seoul Ci-tyben, Dél Korea fővárosában 2005 óta szponzorálnak egy mobil oratóriumot. Az ötlet a szaléziaktól ered, a Shil Kil 6 Dong-i Szociális Kommunikációs Központból. Ez az a hely, ahol a mozgó egység (egy busz) parkol, amikor nem Seoul utcáit járja műsorszóró berendezésével és audiorendszerével.

Július első hetében a mobil oratórium egy zenei vetélkedőt vezetett a Seon-Yoo-Do Parkban, amelyen bármelyik tizenéves nevezhetett. A versenyen 26 csapat vett részt, melyek közül tíz jutott a döntőbe. Ez a koreai szalézi tartomány egy új kezdeményezése, új mód, hogy a gyorsan változó koreai társadalomban elérjenek a fiatalok-

hoz. (ANS - Seoul)

Don Bosco bábú - Az osztrák szalézi internetes vevőszolgálat reverendás, biréttomos Don Bosco-bábót kínál a vásárlóknak. A mintegy 65 cm magas bábú úgy van kialakítva, hogy egy kézzel a száját lehet mozgatni, a másikkal pedig a karjait. A hirdetés szerint ideális eszköz a szalézi munkához, különösen kisebb gyerekekkel pl. fesztiválok, vásári multságok, óvodai és általános iskolai bemutatók alkal-

Hírek a magyar tartományból

Köszönjük a sok kimerítő tudósítást, melyek ékesen bizonyítják, hogy a szalézi házak táján igen mozgalmasak voltak az elmúlt hónapok, gazdag programok zajlottak tartományszerte. Sajnos a kötött oldalszám miatt lapunkban csak rövid hírek formájában tudunk ízelítőt adni a nyár eseményeiről. A részletes beszámolókat megtalálják a www.szalezia.hu honlapon, sok színes képpel együtt.

Szombathely

Tavaszi-nyári összefoglaló

Idén is nagy lelkesedéssel és tenni akarással vetettük bele magunkat a nyári munkába. A vakáció önfeledt öröme és szabadsága még közelebb hozhatja – és hozza is – azokat a gyerekeket, fiatalokat, akikkel évközben találkozunk. Végre nemcsak az iskolapadban és a rövid hétvégi összejöveteleken találkozhattunk, hanem valóban sokat lehettünk azokkal, akikhez küldetésünk szól.

Az általános iskolai ballagások előtt és után több alkalommal is rendeztünk szalonnasütést rendházunk udvarán. Ez az egyszerű program nagyon kedvelt az itteni fiatalok körében, és hála Istennek, minden alkalommal igen sokan jövnék össze. Külön kiemelném a június 4-e előtti hétvégét, amikor templomunk védőszentjére, Szent Quirinus püspökre emlékeztünk. Június 1-én szalonnasütés volt a fiatalokkal, másnap pedig Sorokmajorban tartottunk egy fergeteges gyerek- és játéknapot sok résztvevővel. Június 3-án megkoszorúztuk a szent vértanúsága helyén található emléktáblát, majd a horvát énekkarral folytattuk közös ünneplésünket, végül agapéval zártuk a napot. Június 4-én Baji János atya az egyháztanács néhány tagjával Sisakra utazott, ahol ünnepélyes szoboravatáson és szentmisén vettek részt.

Nem maradhat ki a felsorolásból a Segítő Szűz körmenet sem, amelyet idén pünkösdhétfő délutánján tartottunk. Az idő is kegyes volt hozzánk. A rövid lelki töltkezés után megnézhattunk egy nagyon szép nép- és versenytánc bemutatót, utána pedig következhetett a mindig jó hangulatú vendéglátás.

Május 1-én Egyházmegyei Ministránstalálkozó volt templomunkban a Brenner

János emlékévé kapcsán. 450 lelkes gyermek és fiatal gyűlt össze az egész egyházmegyéből ezen a verőfényes napon.

A május 19-i péli földszentkereszt-i búcsúra 42 fővel, valamint egy néptáncsoporttal képviseltettük magunkat. Visszafelé átmentünk Komáromba is.

Június 30. és július 1. között házunk adott otthont a Magyarországon működő szalézi oratóriumok első országos találkozásának, július 1-én pedig Balassi István szombathelyi egyházmegyes pap újmiséje volt templomunkban.

Az idei nyári tábor június 18-tól július 13-ig tartott. Kissé aggódtunk a létszám miatt, mert a városban most két új tábort is indítottak, de aggodalmunkat teljesen eloszlatta a gyerekek népes csapata. Átlagosan 75-80 résztvevő jutott egy hétre, ami több volt, mint tavaly.

Az egyik nap éppen a reggelit készítettem elő, amikor az ablakban elcsíptem két néni beszélgetését, akik a szentmiséről mentek haza. Az egyik így fejezte be a mondandóját: „Én nem tudom, hogy mit csinálnak itt a gyerekek, de ide mindig mindenki nagyon szeret jönni.” Hála Istennek, ennek a tábornak valóban jó a híre városunkban!

Július elején néhány fiatal Pál testvérünk vezetésével részt vett a péli földszentkereszt-i ministránstáborban, július 14-én pedig megrendeztük a VI. Szalézi Grudfoci kupát. A nyolc csapat között nagy meccsek zajlottak, de a vándorserleg a címvédő birtokában maradt.

Végül szeretném a szombathelyi szalézi közösség nevében megköszönni minden családnak, idős és fiatal áldozatvállalását, amivel hozzájárultak a nyári munkánkhoz. Nagyon szépen köszönjük!

P. Márkus Zoltán SDB

„Kevés volt ez a négy hét!”

A Jóistennek és Don Boscónak hála már tizenhét éve működik Szombathelyen sikeresen és egyre nagyobb érdeklődéssel a négyhetes Szalézi Nyári Napközis Tábor. Az ideit június 18-án kezdtük el, kilencven gyermekkel, animátorokkal, sok önzetlen szülővel és munkatárssal, akik önként vállalták el a gyerekek étkeztetésével járó előkészületeket.

A tábor ideje alatt Árpádházi Szent Erzsébet, Sándor István és Brenner János vértanú pap életéről tanultunk, eköré lettek rendezve a feladatok és a csoportbeszélgetések, amikhez a legtöbb előkészület kellett, de bőven volt könnyedebb igényes szórakoztató program is. A lányok közt a legsikeresebbek a kézműves munkák voltak, amiket Fekete Katalin népi iparművésznek köszönünk. Szébbnél szebb batikolt ruhák, mártott gyertyák, gyöngyfűzött figurák és nemez munkák születtek. A fiúknak csocsó-, foci-, kosárlabda- és pingpong bajnokságot rendeztünk. Ebéd előtt rövid gitáros szentmisét tartott a tábornak Zoli atya, ahol mindig kaptak a gyermekek néhány értékes gondolatot.

Megtisztelőnek tartjuk, hogy szívesen jönnek máshonnan is animátorok segíteni az itteni tábori feladatokban. Ezúton is szeretnénk megköszönni nekik és a szalézi munkatársaknak a segítségét.

A táborért hozott áldozatokban sokan osztoztunk. A teljesség igénye nélkül: Horváth István úr, Márkus Zoli atya, Ferenc atya és Pali testvér, akik derekasán kivették részüket a munkából. Köszönet mindenért és Isten áldása mindenkire! Jövőre is sok szeretettel várunk minden gyermeket, és bármely önzetlen segítséget.

Horváth László és Pup Ádám

A szombathelyi szalézi táboros gyerekek látogatása a Történelmi Témaparkban a város szívében, a Ferences kertben (beküldte Simon Katalin).

animátorok

Kazincbarcika**Diák önkéntesek**

Tavasszal városunk Diák Önkéntes Napokat hirdetett. Mi is alakítottunk egy kis csapatot a szakközépiskola és a szakiskola tanulóiból. A Szociális Szolgáltató Központ örömmel fogadta a jelentkezésünket. Felvállaltuk, hogy műsort adunk az idősek otthonában, amire egy szombat délelőtt került sor. Még a vidéki tanulók is eljöttek. Kis előadásunkat az otthon udvarán adtuk elő. Először folklór együttesünk szerepelt, majd a zsonglőrök következtek. Modern tánc zárta a műsort, amit nagy tapssal jutalmaztak az idős nénik, bácsik. Utána a fodrászstanulók a szakoktatók segítségével széppé varázsolták a nénik frizuráját. A társalgóba sakkoztunk, beszélgettünk, sétálgattunk az idősekkel. Öröm volt látni, hogy milyen hálások voltak az otthon lakói a szeretetért.

Hálájukat egy hatalmas doboz bonbonnal és egy szép faliképpel fejezték ki, amely most az iskola falát díszíti. Ahányszor ránézek, mindig melegség járja át a szívemet: mennyivel jobb adni, mint kapni!

Iskolánk kis csoportja részt vett június 1-3-án Tatabányán az Önkéntes Fialok Napján. A foglalkozásokon az ország más tájáról érkező önkéntes fiatalokkal és a DIA szervezet tevékenységeivel ismerkedtünk meg, tapasztalatokat oszthatunk meg és szerezhettünk. Az esti órákban csoportunk táncbemutatóval szóra-

Keresztelés - április 17-én megható eseménynek voltunk tanúi: iskolánk két tanulóját keresztelte meg Simon atya Kazincbarcikán, a római katolikus templomban.

Elsőáldozás - május 29-én négy diák és egy tanárnő lett elsőáldozó Kazincbarcikán.

Az újpesti bérmálkozók a püspök atyával és a tartományfőnök atyával.

sök terét, valamint egy ingyenes egészség-napon vettünk részt a Városligetben. Nagyon hasznos, és élményekkel teli hétvégét zártunk, és reméljük, hogy ezt többször is megismételhetjük majd.

Molnár Nikolett, 11.oszt. tanuló

Újpest-Megyer**Bérmálás a Krisztus Király plébánia-templomban**

A Páli Szent Vince Katolikus Szakképző Iskola diákjai a helyi bérmálkozókkal együtt 11-en készültek a Szentlélekkel történő megerősítésre 2007.június 1-én - a templom búcsú-napján. A bérmálás szentségének kiszolgáltatására Dr. Ladocsi Gáspár püspök atyát hívta meg Vendrey Gábor plébános atya. A püspök atya szentbeszédében az erős hitet a római katonák dárdájának jellemzésén keresztül érzékeltette. A bérmálási misén jelen volt a szalézi tartományfőnök, Havasi József atya is.

A Páli Szent Vince Katolikus Szakiskola jó kapcsolatot ápol Vendrey plébános atyával. Az iskola missziós tevékenységének eredménye a most bérmálkozó tanulóink, akik felkészítésében Gábor atya is kivette részét. A szakképző iskola Újpest szívében nagyon komoly missziós feladatot lát el, amiben nagy segítség Gábor atya, szeretetével és szalézi lelkületével.

Varga Géza

a Páli Szent Vince Katolikus Szakiskola tanára, a Don Bosco gyermekei kórus vezetője

Pesthidegkút

Ahogy a múlt években is történt, az idén is megszerveztük a Nyári Oratóriumot Pesthidegkúton.

Az idei Nyári Oratórium témája Szent Erzsébet élete volt. A gyerekek jobban megismerték erényességét, szívesen vettek részt a róla készült jelenetekben, léleképítésben, imádságban, kézműves-

foglalkozásban, játékokban, és sporttevékenységben. A kirándulásokat is nagyon élvezték és a zenélésben is ügyeskedtek.

Ahogy Szent Erzsébet is meghallgatta a Jóisten szavát, a szívébe fogadta és tettekre is váltotta azt, a gyerekeknek és fiataloknak is megadtuk a lehetőséget, hogy megtapasztalják mennyire fontos a lelki gazdagság, amit csak úgy tudunk elsajátítani, ha figyelmesen hallgatjuk Isten szavát és azt tettekre is váltjuk. Ez a kihívás nem csak két hétre szól, hanem egész életünkre, nemcsak azoknak a gyerekeknek és fiataloknak akik részt vettek a Nyári Oratóriumban, hanem mindenkinek.

A pesthidegkúti oratórium után Romániában jártam egy táborban, ahol több mint 250 gyerek és fiatal volt. Több meglepetés várt rám, most azonban csak egyet osztanék meg: számomra a legnagyobb meglepetés volt látni a gyerekek vidám arcát, és azt, hogy nekik természetes, hogy a munkát és a játékot szentmisével fejezik be. Ezzel köszönték meg minden áldott nap a Jóistennek az elmúlt napot.

A pesthidegkúti, valamint a romániai gyerekek és fiatalok mosolygós arca még most is kísér engem és remélem, hogy magammal fogom hordozni őket egész életemben.

Ági nővér

Albertfalva

Vidámság napja 2007 - Biztos sokan hallottak már erről a rendezvényről, de hátha van olyan, akinek ismeretlen, ezért megpróbálom meghatározni: június első szombatján az albertfalvi szalézi munkatársak által szervezett egész napos családi rendezvény, délelőtt csapatversenyekkel, délután pedig a nagy bazárjátékkal. A nap szentmisével zárul. Valahogy így tudom megfogalmazni. Na, akkor bontsuk ki ezt a definíciót!

– Június első szombatján, azaz június 2-án került megrendezésre idén a Vidámság napja.

– albertfalvi szalézi munkatársak által szervezett: Albertfalván nem nagy, de annál lelkesebb munkatársi csoport működik. Ők azok, akik évről évre a Don Bosco Iskola tanáraival összefogva rendezik meg ezt a vidám napot.

– egész napos: ½ 9-kor volt a hivatalos kapunyitás, és indult be az élet. Délben megálltunk egy pillanatra; a csendes percekben elimádkoztuk az Úrangyalát, majd folytatódott a programok, egészen a záró szentmiséig.

– családi rendezvény: szerencsére sokan jöttek szülőkként, akik nyugodtan beszélgethettek a fák alatt, vagy szurkolhattak gyermekeik csapatának délelőtt. Délben pedig az összes szem rájuk szegeződött, hiszen az anyukák-tanárnők, apukák-tanárok mérközései mindenkit érdekelték. A délután folyamán nem egy szülő is kipróbálta a játékokat.

– délelőtt csapatversenyek: gyephoki (idén igazi fűvön, és nem porban), ping-pong, kötélhúzás, kosár, csocsó... A kisebbek az aszfaltra rajzolhattak, és ők is indulhattak saját korosztályukban a kerékpáros ügyességi versenyen.

– délután nagy bazárjáték: vagyis a nap központi része, amiről nem lehet lemaradni! Ilyenkor az óvodás, általános iskolás gyerekek állomásról-állomásra járva teljesítik a feladatokat. Ügyességüktől függően zsetonokat kapnak, amiket a bazárban válthatnak be olyan ajándékokra, amiket a szervezők már jóval előtte gyűjtenek össze felajánlásokból. Jó látni, hogy egy megunt plüssmackó mekkora örömet okoz másnak! Közel 20 állomás várta idén is sokszínű feladatokkal a gyerekeket. A teljesség igénye nélkül: volt gyufásdoboz-pöckölés, sakk, kapura rúgás, angol nyelvi feladatok, fa játékok, WC papír guriga lökés, kötélmászás, karikadobálás, gólyalábazás...

– A nap szentmisével zárul. Ez nem szorul különösebb magyarázatra, de annyit mindenképp meg kell említeni, hogy ezt a hálaadást Ábrahám Béla atya mutatta be. A definíciót kielemeztük, de nem került még sor a legfontosabbra: köszönetet kell mondanunk mindenkinek, aki bármilyen formában hozzájárult az idei Vidámság napjához. Isten fizesse meg! Remélem, jövőre ismét találkozunk, addig is legyünk vidámak, tegyük a jót, és hagyjuk a verebeket csiripelni, ahogy Don Bosco mondta!

Bató Margit

Balassagyarmat

Szalézis sikerek a "Királyok városában" - „Ki az a Szent Imre?”- címmel írt ki pályázatot a Székesfehérvári Egyházmegyei Hivatal Szent Imre születésének 1000. évfordulója alkalmából hazánk és a Kárpát-medence keresztény oktatási intézményeinek tanulói számára. A pályá-

zatban három korcsoport számára fogalmazódtak meg a feladatok. A beérkezett 380 pályamű 19 iskolából került ki, ebből két intézmény pályázott a határon túlról.

A balassagyarmati Szalézi Kollégium diákságából négyen láttak munkához, a bíráló bizottság döntése szerint meglepő, de számunkra örömteli eredményességgel. A legnagyobb elismerésben, György Sára, ötödikes diákunk részesült, aki Szent Imréről készített dolgozatával 2. helyezést ért el a népes mezőnyben. György Zita, másodikos kollégistánk Szent Imre mozaikos ábrázolásáért különdíjat kapott. Két középiskolás kollégistánk: Bíró Eszter és Kis Beáta közös filmjükkel szintén különdíjban részesültek.

Kalocsay Frigyes

Nyári oratórium-napközis tábor 2007 -

Amikor tavaly ősszel, egy alkalommal a városban sétáltam, találkoztam egy kis barátommal. Az üdvözlést követően azonnal kérdezte, hogy ugye lesz megint nyári tábor? Hát persze!- mondtam, és eszembe jutott, hogy ugyan milyen lesz majd az akkor még csak épülő új oratóriumban együtt játszani. Vártam már a nyarat, kíváncsi voltam, milyen is lesz!

Aztán a naptárat júniusra állítottam, és egy szempillantás alatt a gyereksereg kö-

megtervezni a programot, hogy ne legyen már megszokott és unalmas. Örömeinkre szolgált a tűzoltóság és a rendőrség látogatása. Ők minden évben tiszteletüket teszik nálunk, azonban ezek a programok mindig újat mutatnak nekünk. Ebben az évben újdonságként íjászbemutatót is láthattak a jelenlévők, sőt ebéd után a gyerekek maguk is kipróbálhatták a magyarság első fegyvereit. A természetjárás is hozzá tartozik a szalézi táborokhoz: kirándultunk Hont-Csitárba, valamint Drégelyvárra, de a változókéony időjárás miatt a strand idén sajnos kimaradt a programból. A harmadik héten már nem csak a gyerekek, hanem mi animátorok is nagyon elfáradunk, de mindig jól esik a boldog gyermekarcokra nézni, hiszen a szaléziak, és a segítők is ezért dolgoztak a három kemény hét alatt.

Köszönet illeti azokat, akik imáikkal, élelmiszerekkel, illetve pénzügyeinkkel segítettek a tábor teljességét és sikerét, de a legnagyobb köszönet Istennek szól, hogy ismét sikerült egy nagyszerű három hetet töltenünk együtt! A gyerekek elégedettségéről pedig mi sem tanúskodik jobban, mint az a Gábor atyához intézett óhaj: „Gábor atya! Jövőre legyen 1 hónapos a tábor!”

Szöveg és kép: Széles János, animátor

Nyergesújfalu

„Élet/Zycie” – uniós színházi projekt Lengyelországban – A Szalézi-Irinyi Középiskolában tartott ballagás után sietve útnak indultunk Lengyelországba. Hétfős csapatunkat Kukuczka Robert atya vezette és készítette elő. A kielcei oratóriumban a napi beosztásunkról Pawel Grzesik, a szervező tájékoztatott minket. A színházteremben a lengyel, olasz és litván csapattal furcsábbnál furcsább játékokat, beszélgetéseket, különleges mozgásokat, ugrásokat, táncokat tanultunk. Esténként mindenki bemutatta az otthon előkészített rövid darabot, táncot. Ebédnél minden nap más-más nemzet ételeit kóstol-

zépén találtam magam. Az új épület beváltotta a hozzá fűzött reményeket, nekem kicsit furcsának is tűnt, mintha kevesebben lennénk, mint tavaly. Meg is kérdeztem az oratórium „első emberét”, Hartai Gábor atyát, hogy mennyi a létszám, mire elővette a névsort és megmutatta: első héten 180 fő, másodikon több mint 190, a tábor teljes ideje alatt 227 gyerek fordult meg nálunk! Ismét felülmúltuk magunkat az előző évhez képest!

Az első hét gerincét Pinocchio története alkotta, a játékok, a reggeli gondolatok is erre épültek. A második hét ugyanezen módszer szerint az Oroszlánkirályra épült. Bizony három hétre nem egyszerű ügy

hattunk meg. Mi lángost készítettünk, ami nagyon ízlett mindenkinek. Az ötödik napon a bemutatott rövid jelenetekből, játékokból és beszélgetésekből Paweł és a lengyel csapat egy teljesen új színdarabot írt. Ettől fogva ennek a betanulása volt a feladatunk, és május 14-én elő is adhattuk a helyi színházban. A kielcei tévé előzetest készített és fel is vette a darabot. Hatalmas sikere volt nem csak a nézők, hanem a mi számunkra is, hiszen két hétig együtt dolgoztunk érte. Hazatérve a tanévzáró oratóriumon képekkel kísérve meséltük el élményeinket, majd az érdeklődőknek megtanítottuk a színdarabban is bemutatott belga béketáncot.

Kalmár Melinda

Lengyelországi jutalomkirándulás

Az idei oratóriumi jutalomkiránduláson Lengyelországban, hatalmas hegyek között Kukuczka Robert atya szülőfalujában, Istebnában jártunk. Az utazásunk első állomása Cieszyn, másnap Wisła-ba vezetett utunk, majd Szczyrk-be, ahol megnéztünk egy szalézi kegytemplomot, ahol a 18. században megjelent Szűz Mária egy kislánynak, majd ittunk a csodatevő forrásból. Lengyelország egyik legmagasabb hegyére libegővel mentünk, ahol gyönyörű szép volt a kilátás, majd hazafelé megálltunk Zywiec-ben. Este a Lengyelországban nagyon híres Jozef Broda népi énekes-zenepedagógus látogatott el hozzánk. Számtalan érdekes hangszert játszott, meg tudott szólaltatni akár egy levelet vagy egy szalmaszálat is.

A Czantoria hegyen kipróbálhattuk a 9 kanyaros magaslati bobszágolyát, amelyen iszonyú gyorsan száguldottunk lefelé. Számomra ez volt a legnagyobb élmény. Visszafelé mindenki teljesen elázott, de ennek ellenére estére játékokat állítottunk össze, amiket a helybeliekkel együtt játszottunk. Nagyon vidám hangulatban telt a játékost, rengeteget nevtünk. Az utolsó napon a közeli kápolnában szentmisén megköszöntük a szép élményeket.

Nagyon köszönjük, hogy részt vehettünk ezen a kiránduláson! Igen emlékezetes és élményekben gazdag négy napot tölthetünk itt! Már nagyon várjuk a következőt!

Moczkó Zsanett

Előttünk jártak

P. Vámos József SDB

(1915-1983)

Minden család büszke őseire és emléküket szívébe zárja. Mi, magyar szaléziak is szeretettel és büszkén tekintünk vissza a múltra. Van okunk, mert voltak nagyjaink, akik kitűntek lelkiségükkel, bátorságukkal és hűségükkel a nehéz időkben is.

Ezekhez a nagy elődökhöz tartozik Vámos József szalézi tartományfőnök. Nehéz időben vállalta ezt a felelős és veszélyt jelentő küldetést.

Vámos József atya 1915 december 4-én született Harasztifaluban, szegény és vallásos szülők harmadik gyermekeként. Szombathelyen, a Szalézi intézetben ismerkedett meg Don Boscóval, és nagy lelkesedéssel akarta követni Őt. 1931ben novícius Péliföldszentkeresztben. 1932. április 6-án fogadalomtételre kötelezi magát Bosco Szent János követésére. Tanulmányait a római Szent Gergely Egyetemen folytatja, majd 1940. június 9-én pappá szentelik.

Tartományunk nagy reménye volt. Kitűnt alapos tudásával és igazi szalézi lelkületével. Papi, szerzetesi élete 1950 után igazi keresztnek bizonyult számára. Csupán mint kántort tűrték meg, így szolgálta a híveket.

Előbb tartományi tanácsosként, majd tartományi vikáriusként hűségesen kitartott illegalitásba vonult tartományunk mellett, elszenvedve az üldözések sorát. A feloszlás után tartományi titkárként gyermeki alázattal és tisztelettel szolgálta Ádám László tartományfőnök urat. Ádám atya le tartóztatása és börtönévei alatt nagy

buzgalommal mentette és rejtegette a szalézi iratokat. Neki köszönhetjük, hogy hivatalos irataink, okmányaink átvészelték a nehéz időköt, és az újraelkezdést követően visszakerültek a Szalézi Tartományfőnökségre.

Hosszú évekig hűséges segítője és támasza volt Edelényi István tartományfőnök atyának, így nem csoda, hogy utána a főelőjárók őt bízták meg a szétszórt és nagyon megpróbált magyar szalézi tartomány vezetésével. Jól tudta, milyen megpróbáltatásokat jelent számára ez a feladat, de mindezek ellenére vállalta. Minden erejét a szétszórt rendtársak felkérésére és támogatására szentelte. Buzdított, erősített és szolgált, annak ellenére, hogy a kegyetlen idők kikezdtek egészségét. Ennek ellenére soha nem panaszkodott, mindig vidám és derülátó volt. Mindent megtett, hogy rendtársait értesítse a szalézi rend fejlődéséről, örömeiről. A Rómából kapott leveleket, értesítéseket magyarra fordította és eljuttatta rendtársaihoz. Szerzetestársai szerették, nagyra becsülték.

Sajnos áldozatos, lelkesítő munkája nem tartott soká. Súlyos betegsége mindinkább elhatalmasodott rajta, így rövid ideig tartó, két éves tartományfőnökségének a halál vetett véget.

Nagy volt, hős volt! Ma is büszkén tekintünk rá, és emlékeinkbe vessük nagyságát. Most szabadon élhetünk és követhetjük Don Bosco Atyánkat, az elmúlt negyven év azonban sok fájdalmat és megpróbáltatást hozott a Magyar Tartományra. Megtizedelte sorainkat, hatalmas nagyságokat tört félbe az idők vihara! De, ha mi, a mai szaléziak visszatekintünk az elmúlt idők eseményeire, rendtársaira, büszkén kell mondanunk, hogy Ők hősök voltak és életükkel utat mutatnak nekünk, hogy mi is legyünk hősök és szentek.

*P. Havasi József SDB
tartományfőnök*

Gyermeksorsok

Egy jóvágású mosolygós fiú került a felzárkóztató osztályba 2005. szeptemberében. Sokszor volt vele probléma, mert elkésett, hiányzott, visszaszólt. Egy embernek volt csak kezes bárány: ez az osztályfőnöknője volt. Tudtam, hogy lakásothonos, de többet nem tudtam róla, csak most hívta fel osztályfőnöke a figyelmemet rá. - Írj róla! - mondta. Ádámnak igazán nehéz sorsa volt. A fiú szívesen ráállt, hogy elmondja az életét. Szinte dőlt belőle a szó. Úgy éreztem, megkönnyebbül, ha elmondja még mindig fájdalmas emlékeit.

Így kezdte: 1988-ban születtem Ózdon. Édesanyám kilenc hónapos koromban elhagyott. Soha sem ismertem meg anyámat. Édesapám dolgozott, így az apai nagyanyámhoz kerültem, aki hat éves koromig szeretettel nevelt. Nagyon hiányzott anyám. Láttam, hogy a többi gyereknek van anyukája. Nekem miért nincs? Hat éves voltam, amikor nagyanyám a havas lépcsőn megcsúszott és olyan szerencsétlenül esett, hogy lebénult, így nem tudott tovább foglalkozni velem. Ekkor apámhoz kerültem, akinek már volt egy élettársa. Apám egyre többet ivott, és még durvább lett. Gyakran vert. Az egyik részeg veszekedése után késsel megszúrta a karomon, majd lapáttal annyira ütlegelt, hogy a mellcsontom megrepedt. Az osztályfőnököm meglátta a szúrás és az ütések véraláfutásos nyomait. Letagadtam a verést, mert féltem, hogy otthon még többet kapok, de az egyik osztálytársam elmondta az igazságot. Az iskola értesítette a gyámomat. Édesanyám bátyja elvállalt, de csak két hétig voltam nála, mert ő is alkoholista volt és nagyon durván bánt velem. Ekkor Miskolcra a GYIVI-be majd a lakásothonba kerültem. 2005 szeptemberétől a Don Bosco Iskola felzárkóztató osztályának tanulója lettem. Osztályfőnököm felkarolt, meghallgatta problémáimat. Most már kőműves tanuló vagyok a szakiskolában, távolabbi célom pedig az, hogy érettségi vizsgát tegyek.

Tizennyolc évesen el kellett hagynom a lakásothont, és jelenleg nevelőszülőnél vagyok Miskolcon. Úgy érzem, hogy Marika néni, a nevelőszülőm szeret. Nagyon jó valakihez tartozni.

Amikor nagykorú lettem, 800 000 forintot kaptam. Ebből a pénzből bútort vettem, mert kaptam egy szobát a családnál, amit berendezhettem. A maradék pénzem a gyámom elhelyezte egy bankban. 26 000 forint árvasági segélyt és 13 000 forint családi pótlékot kapok havonta. Ebből fizetem a 6500 forint utógondozást és a bérletemet. Nyugodt és elégedett vagyok, már nem félek a jövőtől. Egyszer ugyan kipróbáltam egy füves cigit, de nem iszom és szeretnék a cigarettáról is leszokni. Hálás vagyok az iskolámnak és a tanárainnak.

Szuromi Béláné

Egy indián fiú a szentek között Zeffirino Namuncurá (1886-1905)

November 11-én boldoggá avatják Zeffirino Namuncurát, egy 19 éves fiatalalembert, az utolsó nagy arauka indián törzsfőnök fiát. Ebből az alkalmából a patagóniai Comahue régió püspökei pásztorlevelet adtak ki Argentína minden lakója számára.

- Az ő élete üzenet a szentségről - írja a püspöki levél. - Komolyan élt népe körében, példája volt annak, hogy hogyan lehet az Evangéliumot nagy egyszerűséggel és alázatossággal megélni. Üzenete olyan tanúságtétel, mely másokat is rabul ejt. Ő egy igazi indián törzsfőnök volt, és egy valós keresztény: múltja erejével és a keresztység kegyelmével. Szentsége az Evangéliumban gyökerezett, és a saját népében. Istennek adta magát és rábeszél minket, hogy kövessük példáját. Zeffirino utat nyit és biztat, hogy lépünk a nyomdokaiba.

Zeffirino Namuncurá boldoggá-avatása Chimpayban lesz, Rio Negro tartományban, argentin Patagóniában. (ANS - Viedma)

Ennyi volt a hír, aminek nyomán elindultunk, hogy megismerjük az utolsó arauka törzsfőnök fiának kalandos történetét, akit nemsokára a boldogok között tisztelhetünk.

Zeffirino Namuncurá 1886. augusztus 26-án született Chimpayban, Argentínában, a Rio Negro folyó mellett. Apja, Manuel volt az utolsó nagy arauka törzsfőnök, aki három évvel korábban megadta magát az Argentin Köztársaság csapatainak.

A békekötés után a törzsfőnök fiát, aki tizenegy évig szabadon barangolt

a vadonban, Buenos Airesbe vitték. Apja azt akarta, hogy népe védelmezője legyen, de Zeffirino, miután belépett a szalézi kollégiumba, más álmok előtt nyitotta meg szívét. Úgy gondolta, hogy jobb lesz, ha az arauka indiánok első papja lesz és evangelizálja népét.

A kollégiumi évek alatt Savio Domonkos választotta példaképül, rendkívüli erőfeszítések árán beépült egy számára teljesen új kultúrába és egy újabb Savio Domonkos vált belőle.

Példamutató volt elköteleződése, jámborsága, könyörületessége és aszkétikus élete. Végül a fiúk igazi példaképévé vált. Ezt írták róla: „A kiegyensúlyozottság példája volt.” „Szava mindig döntő volt szórakozás közben, érvekkel alátámasztotta álláspontját, és társai elfogadták szavait.” „Nagy hatással volt rám, milyen lassan vetett keresztet, mintha meditálna minden szón. Társait is arra tanította, hogy hasonlóan lassan és megfontoltan tegyék ezt. Úgy tűnt, a szerepek megcserélődtek: az indián térítette meg a fehéreket.”

1903-ban Monsignor Cagliari Viedmába vitte, hogy csatlakozzon a jelöltekhez és elkezdjen tanulni latinul, majd a következő évben Olaszországba vitte, hogy komolyabb tanulmányokat folytasson és megszokja az éghajlatot. A Villa Sora Főiskolára került Frascatiba. Anyira szorgalmasan tanult, hogy a második legjobb lett az osztályban. Egyszer, amikor az udvaron futkározott a fiúkkal, előljárója megkérdezte: „Zeffirino, mit szeretnél legjobban a világon?” – azt gondolta, valami olyasmit mond majd, hogy lovagolni Argentína végtelen pampáin. „Hogy pap legyek!” – válaszolta a fiú.

A tüdőbaj aláasta egészségét, de sosem panaszkodott. 1905. március 28-án kórházba került. Sajnos már túl késő volt. Május 11-én csendesen elhunyt, a jóság, a szorgalom, a tisztaság és az utánozhatatlan vidámság emlékét hagyva maga után. Alig 19 éves volt.

1924 óta földi maradványai szülőhazájában nyugszanak, Fortín Mercedesben, ahová zarándokok tömegei járulnak, hogy imában kérjék pátfogását.

1972-ben az Egyház tiszteletreméltóvá nyilvánította.

Forrás: Giovanni Eriman - El santito de las tolдерias

**OLVASSUK,
TERJESSZÜK!**

**MEGJELENT
A 2008-AS
DON BOSCO
KALENDÁRIUM**

„Az élet szép, akár vidáman csavargunk a napsütötte réteken, akár foglyok vagyunk egy mocskos barakk mélyén, szép mindaddig, amíg van bennünk hozzá kellő mennyiségű bátorság, szeretet és fantázia.”

(Roberto Benigni)

A tartalomból:

*A "szalézi gondolat" előfutárai
Don Bosco megelőző módszere
Bosco Szent János első utóda,
Boldog Rua Mihály
Egy szent a szomszédból -
Sándor István
Én már Istennél vagyok - életrajz
Miért szeretem az anyákat
A szalézi missziókból
Édesanyák napi imádsága
Édesapák imája, Gyermekszív
Papság, szerzetesség
Miért vagyok a remény embere
Ha Isten hív
Csak ennyi az egész - interjú
Az élő hit szalézi oázisa
Versek, Bölcsességtár, Mesék,
Recepttár, Játéktár, Vicctár*

**Kapható
és megrendelhető
a szalézi plébániákon és
a Tartományfőnökségen
Tel.: (1) 453-2277**

HIRDETJÜK

A SZALIM központi szervezésű tartományi programjai

Szept. 28-30., pé-vas 19.00-9.00 DOBOMA - DOn BOscóval MAradnék - találkozás a szalézi szerzetesi és munkatársi hivatás iránt érdeklődők számára Péliföldszentkereszten

Okt. 12-14., pé-vas reggelig Animátortalálkozó Kazincbarcikán - nyárértékelés, tervezés

Nov. 30- dec. 2., pé-vas Adventi lelkinapok 12-16 éveseknek Péliföldszentkereszten

Dec. 14-16., pé-vas Adventi lelkinapok 17 évtől fölfelé Péliföldszentkereszten

Részletes információk a www.szaleziak.hu és a www.szentkereszt.try.hu honlapon, a SZALIM linken

Tartományi pedagógiai konferencia

**november 16-án,
utána felnőtt lelkigyakorlat 17-18-án
Péliföldszentkereszten**

*Nem csak pedagógusoknak
és szalézi munkatársaknak,
de rájuk feltétlenül számítunk!*

**DON BOSCO FILM
A szeretet küldetése
I/II. DVD együtt 5000 Ft**

**MEGRENDELHETŐ
Telefonon: (1) 453-2277**

MÁR MOST KÉSZÜLJÜNK RÁ:

A 2008-as tartományi
Don Bosco ünnep

**2008. január 26-án, szombaton
lesz Óbudán.**

Minden munkatársat, fiatalot, volt növendékot
és Don Bosco-tisztelőt szeretettel várunk!

Pécs ▼ ▲

Balassagyarmat ▼ ▲

Kazincbarcika ▼ ▲

Nyergesújfalu ▼ ▲

Pesthidegkút ▼ ▲

Óbuda ▼

NYÁR

Szombathely ▼

Kiadja a Don Bosco Szaléziai Szent István királyról nevezett Magyar Tartománya 4000 példányban, belső terjesztésre; felelős kiadó: P. Havasi József SDB
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 80; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet; e-mail: le@invitel.hu; korrektor P. Ábrahám Béla SDB
 A címlapon: Vitális Gábor örökfogadalmat tesz
 Készült a kazincbarcikai Don Bosco Szakiskola nyomdájában; felelős vezető: Fehér Béla, tel. 20/823 4654